

עמלו בוניו בו, ובגין דבנינא בתראה
 יהא על ידא דקודשא בריה הוא, יתקיים, ועל
 דא אמר קרא, ^(חגי ב ט) גדול יהיה כבוד הבית
 הנה האחרון מן הראשון.

ובאותו זמן שיבנה הבנין על ידי
 הקדוש ברוך הוא למעלה
 ולמטה, נאמר בשכינה העליונה
 והתחתונה, והיה אור הלבנה
 כאור החמה, וחרפה הלבנה
 ובושה החמה, שהם הנקבות
 של סמא"ל, ומשום שלא פחד
 סמא"ל מהקדוש ברוך הוא,
 שהוא שמים, ובת זוגו לא
 פחדה משכינתו, שהיא הארץ,
 נאמר בהם, כי שמים כעשן
 נמלחו והארץ כפגד תבלה, הוא
 סמא"ל ובת זוגו.

תקון תשיעי

בראשית, יר"א שב"ת, שהיא
 שכינה, שעליה נאמר מחלליה
 מות יומת, שנכנסו אויבים
 בחלל שלה, שהוא קדש
 קדשים, ונאמר בהם את מקדש
 יהוה טמא, חלל ממלכה
 ושריה, ושפחה נכנסת במקום
 הגבירה, שהיא נדה שפחה גויה
 זונה, וטמאה את מקומה, ששם
 היתה מנוחת השכינה, וקול היה
 יורד ואומר, ירא שבת, והיא לא
 עשתה כן, אלא חלל ממלכה
 ושריה, וברחה השכינה משם.
 באותו זמן שחקו על משבתייה,
 ואמרה השפחה, לא זה כמו
 שעשתה שרי לשפחה. זהו
 שפתיב מפני שרי גברתי אנכי
 ברכת. אמר הקדוש ברוך הוא:
 בת הרשע החיב, והרי אף על גב
 ששרה גרשה אותה, אני רחמתי
 עליה ועל בנה, ואתם לא
 עשיתם כן, אלא גרמתם ^(ממלחם)
 רע תחת טוב, אני נשבעתי
 להעביר את מלכות הרשעה מן

שוא עמלו בוניו בו, ובגין דבנינא בתראה
 יהא על ידא דקודשא בריה הוא, יתקיים, ועל
 דא אמר קרא, ^(חגי ב ט) גדול יהיה כבוד הבית
 הנה האחרון מן הראשון.

ובהוא זמנא דיתבני בנינא על ידא
 דקודשא בריה הוא לעילא ותתא,
 אתמר בשכינתא עלאה ותתאה, והיה אור
 הלבנה כאור החמה ^(ישעיהו ל כו), וחרפה הלבנה
 ובושה החמה, דאינון נוקבין דסמא"ל, ובגין
 דלא דחיל סמא"ל מן קודשא בריה הוא
 דאיהו שמים, ובת זוגיה לא דחילת משכינתיה
 דאיהי ארעיה, אתמר בהון ^(שם נא ו), כי שמים
 כעשן נמלחו, והארץ כפגד תבלה, הוא
 סמא"ל ובת זוגיה.

תקונא תשיעאה

בראשית, ^(דף כד ע"ב) יר"א שב"ת, דאיהי
 שכינתא, דעלה אתמר ^{(שמות לא}
^{י)} מחלליה מות יומת, דעאלו אויבים בחלל
 דילה דאיהו קדש קדשים, ואתמר בהון ^{(במדבר}
^{יט יג)} את מקדש יי' טמא, חלל ממלכה
 ושריה ^(איכה ב ב), ושפחה עאלת באתר דגבירה,
 דאיהי נדה שפחה גויה זונה, וסאיבת אתרהא,
 דתמן הוה נייחא דשכינתא, וקלא הוה נחית
 ואמר, ירא שבת, ואיהי לא עבדת כן, אלא
 חלל ממלכה ושריה, וברחת שכינתא מתמן,
 בהוא זמנא שחקו על משבתייה, ואמרת
 שפחה, לאו האי פגוונא דעבדת שרי לשפחה
 דילה, הדא הוא דכתיב ^(בראשית טז ח) מפני שרי
 גברתי אנכי ברכת, אמר קודשא בריה הוא,
 ברפא דרשע חייבא, והא אף על גב דשרי
 תרכת לה, אנא רחימנא עליה ועל בנה, ואתון
 לא עבדתון הכי, אלא גרמתון ^(נ"א גמלתון) ביש
 תחות טב, אנא אומינא לאעברא מלכותא

העולם, ולא תהיה שמחה לפני עד שיאבדו מן העולם, ובאותו הזמן תהיה שמחה לפני. זהו שכתוב ובאבד רשעים רנה.

תקון עשירי

בראשית, שי"ר תא"ב, וזהו השיר המשבח מפל השירים, תאב מפל השירים, ועליו נאמר שיר השירים אשר לשלמה, למלך שהשלום שלו, כף פרשוהו. ומתי יתעורר השיר הזה? בזמן שיאבדו סמא"ל והממנים שלו הרשעים מן העולם, ובאותו זמן אז ישיר משה, לא כתוב אז שר, אלא אז ישיר, ויהי פרשוהו.

והשיר הזה באז, עולה בפה, אבל השיר הוא ודאי חכמת שלמה. באותו זמן ותרב חכמת שלמה.

וכי העלה אותה למקומה? זה משה, וסוד הדבר - אז ישיר משה. באיפה מעלה אותה? בתלשא. הכתר הזה של תלשא היא י' ישיר, ותקום מן ה' של משה, ושורה על הראש של ו', ונעשית ז' כתר, ומעלה אותה עד המקום שנגזרה משם.

בשעורה אל י' העליונה נקראת שיר זכר, וכשירדת אל ה' נקראת שירה. זהו שכתוב אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת ליהו"ה וגומר, שעליה נאמר אכן מאסו הבונים וגומר, שהיא אכן שמפה את צלם העבודה זרה. באותו זמן שנמחה הצלם של העבודה זרה, הדמות הרעה, נאמר בה והאבן שהתה את הצלם נהיתה להר גדול ומלאה את כל הארץ. זהו שכתוב מלא כל הארץ כבודו, וכך עולה עד שלא מוצאים לה מקום, ושואלים המלאכים

חייבא מעלמא, ולא יהא חדוה קדמי עד דיתאבדו מעלמא, ובההוא זמנא יהא חדוה קדמי, הדא הוא דכתיב (משלי י"א) ובאבד רשעים רנה.

תקונא עשיראה

בראשית שי"ר תא"ב, והא איהו שיר משופח מפל השירים, תאב מפל השירים, ועליה אתמר שיר השירים אשר לשלמה, למלך שהשלום שלו, הכי אוקמוהו, והאי שיר מתי יתער, בזמנא דיתאבדון סמא"ל וממנן דיליה חייביא מן עלמא, ובההוא זמנא אז ישיר משה (שמות טו א), אז שר לא כתיב אלא ישיר, והא אוקמוהו.

והאי שיר באז, סליק בפומא, אבל שיר איהו ודאי חכמת שלמה, בההוא זמנא ותרב חכמת שלמה (מלכים א ה י).

ומאן סליק לה לאתרה, דא משה, ורזא דמלה אז ישיר משה, באן סליק לה בתלשא, האי תגא דתלשא איהי י' ישיר, ותקום מן ה' דמשה ושריא על רישא דו', ואתעבידת תגא ז', וסליק לה עד אתר דאתגזרת מתמן.

כד סלקא לגבי י' עלאה אתקריאת שיר זכר, וכד נחתא לגבי ה' אתקריאת שירה, הדא הוא דכתיב אז ישיר משה ובני ישראל את

השירה הזאת ליי' וגומר, דעלה אתמר (תהלים קיח כב) אכן מאסו הבונים וגומר, דאיהי אבנא די מחת לצלמא דעבודה זרה, בההיא זמנא דאתמחי צלמא דעבודה זרה דיוקנא בישא,

אתמר בה (דניאל ב לה) ואבנא די מחת לצלמא הות לטור רב ומלאת כל ארעא, הדא הוא דכתיב (ישעיה ו ג) מלא כל הארץ כבודו, והכי סליקת עד דלא אשכחין לה אתר, ושאלין מלאכין בגינה איה מקום כבודו להעריצו,